

Anh yêu em, công chúa!

Anh đến từ thế giới cổ tích. Anh đến với em vì “Anh yêu em!”

Một chàng trai cao ráo, mặc chiếc áo phông trắng và chiếc quần bò xanh giản dị với khuôn mặt điển trai, đeo một chiếc kính trắng tri thức, tóc chải gọn gàng. Anh đeo một chiếc ba lô, đi vào quán cà phê và cất tiếng gọi người phục vụ bằng một giọng nói ấm áp.

Những người khách trong quán ngay lập tức bị thu hút bởi vẻ điển trai, thanh lịch của anh chàng. Họ xì xào, bàn tán không ngớt. Có lẽ nhận thấy được ánh mắt của mọi người đang đổ về phía mình, anh nhanh nhẹn ngồi xuống ngay một chiếc ghế sát lan can ngoài ban công của quán, hòng né tránh ánh nhìn và sự quan tâm của mọi người.

Người phục vụ tiến về phía anh. Đó là một người con trai rất trẻ, có lẽ đi làm thêm bán thời gian ở quán này. Anh phục vụ cất tiếng nói:

- Vẫn như cũ phải không ạ?

- Cảm ơn nhiều nha, anh bạn! – Người khách điển trai nói, không quên đem tặng cho người phục vụ một nụ cười tươi rói với thái độ lịch sự.

Khách trong quán đã dời ánh nhìn của họ ra khỏi người chàng. Anh nhẹ nhàng mở ba lô, lấy ra một cuốn tập, có kẹp rất nhiều giấy vẽ, một hộp bút chì, tẩy và để tất cả chúng lên bàn. Cùng lúc đó, người phục vụ đã đem nước tới cho anh. Một tách cà phê capuchino, mở đầu cho những triền miên sáng tạo.

Anh đỡ lấy cốc cà phê từ tay người phục vụ, nở nụ cười thân thiện và nói “Cảm ơn!”. Nhấp một ngụm nhỏ, vị thơm ngọt từ từ tràn vào đầu lưỡi, khoan khoái, anh ngả người ra sau. Rồi, cầm chiếc bút chì, anh viết lên giấy: “Ngày đầu tiên của chúng mình, thế đấy em nhỉ...?”

Một tiếng đồng hồ sau, quán vẫn nhộn nhịp khách ra vào, chỉ có điều không ai chú ý đến một anh chàng đã đến quán từ sớm, bên tách capuchino vẫn miệt mài với cây bút chì và trang giấy vẽ. Bây giờ, trên giấy đã hiện lên hình ảnh

một người con gái với dáng vẻ lúng túng, vội vàng, đang cúi đầu trước một anh chàng cao lớn. Mái tóc cô rối bù bởi một sự hấp tấp nào đó, cái đầu cúi rạp xuống đầy xấu hổ, hai tay buông thõng. Anh chàng vẫn kiêu ngạo đứng yên. Bức tranh chỉ có thế, hay câu chuyện vừa mới chỉ bắt đầu?

Ngày đầu tiên của chúng mình, thế đấy em nhỉ...

Còn hơn mười phút nữa là hết giờ học, Dương thấy bồn chồn quá. Hôm nay là ngày đầu tiên họp đội sinh viên kể từ khi nó trúng tuyển vào đội. Nói là “trúng tuyển” hình như long trọng quá! Nhưng với Dương thì đúng là vậy.

Từ khi đi học cho tới giờ, Dương rất ít khi tham gia các hoạt động tập thể, vì cô luôn thấy ngại và xấu hổ trước mọi người. Thế mà lần này cô quyết tâm đăng kí buổi phỏng vấn vào hội sinh viên trường. Một chị đã tham gia trong hội được hơn 2 năm – người phỏng vấn Dương có hỏi: “Điều gì khiến em quyết định tham gia vào các hoạt động của Hội?” – “Dạ, vì em muốn biết mình làm được những gì và... có thể làm được những gì. Đó là hai chuyện khác nhau phải không chị?”

Vậy đấy, thế là người phỏng vấn đã đồng ý cho Dương vào hội. Hôm nay, hội sinh viên trường sẽ có buổi họp đầu tiên với “Đội máu” (Đội hiến máu lưu động), Dương thấy háo hức lạ thường, tất nhiên với một chút lo lắng và hơi bồn chồn.

Reng... Reng... Reng...

Tiếng chuông ngân dài, giờ học kết thúc, từ các giảng đường, sinh viên ồ ra đông đúc cùng với tiếng nói chuyện lao xao, huyên náo. Ngọc kéo Dương chạy thật nhanh xuống phòng thông tin trường:

- Nhanh lên bà già, sắp đến giờ họp rồi. Đến muộn là bị phê bình đấy.

- Đừng kéo mà... - Dương vội vã. Bỗng trước mắt cô hoa lên, trong tích tắc cô không nhìn thấy gì cả, tập sách trong tay cô rơi xuống sàn, chiếc túi đeo chéo trở nên xộc xệch trên vai.

- Ơ... - Tiếng Ngọc giật mình hốt hoảng.

Dương ngẩng đầu lên. Đứng trước mặt cô là một chàng trai có dáng người cao và đẹp, đeo ba lô, mắt đeo kính trắng, khuôn mặt rất điển ngạc nhiên và có phần khó chịu thì phải.

Ngay lập tức, Dương cúi gằm mặt, run run, hai tay buông thõng xuống không động đậy, miệng cô lắp bắp những tiếng gì nghe không rõ nữa. Vài giây sau, Ngọc lại kéo tay cô, lay người cô. Dương lúc này mới giật mình, chợt nhận thấy có bao nhiêu con mắt đang đổ dồn về phía mình, còn anh chàng kia đã bỏ đi rồi. Cô cúi xuống nhặt lại tập sách và chạy vụt đi cùng với Ngọc.

Nếu Dương kịp quay lại, chắc hẳn cô đã nhìn thấy anh chàng đẹp trai vừa rồi cô đụng phải đang nhìn cô chăm chú và nở nụ cười.

Buổi họp Hội sinh viên trường bắt đầu với anh Phó chủ tịch Hội, một vài anh chị là người đã tham gia trong hội được một thời gian, còn lại hầu hết là thành viên mới. Dương và mọi người được nghe phổ biến về lịch sử Hội sinh viên trường, cùng với mọi người triển khai các hoạt động sắp tới.

Nửa tiếng sau, một nhóm người bước vào phòng họp. Dương để ý đi đầu nhóm người có hai chị gái rất xinh xắn, dáng người nhỏ và nhanh nhẹn, theo sau là một vài chị nữa hai tay linh kình bao nhiêu đồ đạc, nào là băng rôn, khẩu hiệu, biểu tượng... Sau cùng, một người nữa trong nhóm nhẹ nhàng, rất khẽ bước vào phòng. Dương ngẩn người, đôi mắt cô dán chặt vào người ấy. Chiếc kính trắng, cái ba lô sau lưng, quần bò, áo phông xanh, người cao và đẹp...

- Đây, hẳn ta là người bà vừa đâm vào đấy. Không ngờ lại là người của “Hội máu.”

Tiếng Ngọc ngay sát bên tai làm Dương giật mình, nhưng hai mắt vẫn chưa rời khỏi người anh chàng mới đến. Hình ảnh người con trai ấy vô tình hay cố ý đã in chặt vào trong đôi mắt Dương, tim cô đập nhanh hơn, run run, cô thấy mình lạ lùng quá!

Suốt cả buổi họp, Dương cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ, trong đầu miên man những suy nghĩ mông lung, vô định. Cô muốn sau khi kết thúc cuộc họp sẽ quay lại xin lỗi anh chàng đó cho thật lịch sự.

Nhưng Dương không thể làm được điều mà cô đang băn khoăn, không phải vì cô không đủ can đảm, mà vì Dương không có cơ hội. Anh chàng đẹp trai mà cô chưa biết tên ấy đang được một trong hai chị gái rất xinh trong nhóm khoác tay và bước ra cửa phòng, vừa đi vừa cười nói vui vẻ. “Thế đấy!” – Dương thầm nhủ, trong lòng ánh lên một nỗi buồn và một chút thất vọng.

“Love capuchino”

Mưa.

Lặng rơi từng giọt.

Uớt át.

Trong quán cà phê, người ta nhìn thấy hai cô gái trẻ ngồi khuất một góc trong quán, e ngại nhìn trời mưa. Người phục vụ vui vẻ đến bên hai cô.

- Capuchino của bà nè Dương. Suốt ngày cái thứ nước đầy bọt này, bà không chán sao?

- Vớ vẩn, sao lại nói là “thứ nước đầy bọt”. Đây là loại cà phê ngọt ngào nhất đấy.

- Thôi đi bà già. Lại bắt đầu huyền thuyên mơ mộng đấy. Sao, bà còn gặp chàng hoàng tử nào trong mơ nữa không? – Ngọc cười khoái chí, cô tiếp lời: “Ngấn ngơ đến thế là cùng, Dương ạ!”

- Không còn mơ đến hoàng tử nữa, nhưng có nghĩ đến một người, không biết có phải hoàng tử hay là oan gia nữa. Bà còn nhớ đến cái lão mà tôi đâm vào bữa nọ không?

- Sao, hoàng tử đấy hả?

- Vớ vẩn, mà cũng không biết nữa. Hình như anh ấy có người yêu rồi, tôi thấy thân mật với chị Hạnh trong “Đội máu” lắm. – Dương buông một tiếng thở dài. Nhấp một ngụm capuchino, cô lại đưa mắt hướng ra phía ngoài cửa sổ.

- Có phải cái chị nhanh nhẹn, nói chuyện thân thiện vui vẻ mà Đội mình khen

xinh đó không? Ôi, tôi thích đôi mắt chị ấy, cả cái miệng nhỏ nữa. Sao chị ấy lại có đôi môi xinh thế cơ chứ. Chị ấy là người yêu của “lão oan gia” à? Thế cũng phải. Lão ta đẹp trai quá mà... – Ngọc liền thoảng, phút chốc quên mất cô bạn ngồi kế bên mặt buồn rười rượi.

- Ngọt mưa rồi, về đi.

Người ta thấy hai cô gái ban nãy đã đứng dậy và đi nhanh ra khỏi quán. Nhưng hai cô gái vô tư ấy lại không biết rằng, nơi lan can ngoài ban công của quán cà phê nhỏ, một ánh mắt đã dõi theo, quan sát chăm chú hai người con gái ấy ngay từ lúc họ đặt chân vào căn phòng nhỏ. Người ta vẫn thấy anh chàng điển trai quen thuộc mãi mê với cây bút chì, và trên giấy vẽ đã hiện lên một tác phẩm mới: “Love capuchino” – với hình ảnh một người con gái mái tóc buông thẳng ngang lưng nữ tính, tay phải nâng ly cà phê lên gần miệng, ánh mắt đang tìm khung cửa sổ và nhìn xa xăm vào miền không gian bên ngoài mưa đang nhỏ giọt...

Sân trường dày đặc người. Một chiếc ô tô đỗ gần khu nhà I của trường Đại học, trên có treo băng rôn: “Đội hiến máu lưu động”. Khắp sân đâu đâu cũng thấy bàn đăng kí hiến máu, có một vài sinh viên tình nguyện ngồi tư vấn, phía trước bàn có biểu tượng giọt máu.

Dương đang nhiệt tình, vui vẻ tư vấn cho các bạn sinh viên muốn tham gia hiến máu, xa xa thấy bóng Ngọc hốt hơ hốt hải chạy về phía cô, mồ hôi ướt đầm.

- Nhanh lên bà già, trong phòng hiến máu thiếu người, bà vào đi. Mấy tên đội mình đi trợ giúp ở khu vực khác rồi. Nhanh lên!

Rồi chưa để Dương kịp lên tiếng, Ngọc kéo cô chạy như bay. Tới phòng hiến máu, Dương thấy mình run run. Bao nhiêu người, người nằm, người đứng, người ngồi, nhấp nhô.

- Nhanh lên em. – Chị Hạnh trong “đội máu” gọi vẫy Dương lại. – Em chăm sóc bạn nhé, bạn ấy sắp hiến máu rồi. Đứng và an ủi bạn, như những gì đã phổ biến.

Nói rồi chị Hạnh bước đi nhanh ra ngoài, sang khu vực khác. Dương bần thần

đứng bên cạnh một bạn sinh viên đang nằm đợi. Cô thấy run run. Dương nhìn quanh phòng. Một vài bạn đang hiến máu, những túi máu treo bên cạnh giường nằm; một vài đã hiến máu xong đang đứng ngoài cửa. Dương lắng nghe những tiếng nói xôn xao: “Hiến một chai C2 máu”, “Có đau không?”, “Buốt lắm!” “Một chai C2 ư?” – Dương nghĩ thầm.

Mặc dù trước khi tham gia chương trình đã được các anh chị phổ biến về các kiến thức liên quan đến máu, quy trình hiến máu và công tác hoạt động, kiểm tra và giúp đỡ các bạn hiến máu nhưng giờ đầu óc Dương thấy mờ lung hết cả. Cô ước mình không phải đứng ở đây, mình phải ngồi ở bàn tư vấn mới đúng. Một cảm giác sợ hãi từ từ lấn át, lạnh cả sống lưng. Trong cô thoáng vang lên những tiếng hét, tiếng rên la, mùi thuốc sát trùng bệnh viện thoảng thoảng đâu đây. Dương nắm chặt hai tay mình và cố gắng đứng yên.

“Con ơi!” – tiếng mẹ Dương hét lên bên ngoài phòng phẫu thuật. Mắt Dương lơ lơ, ngao ngán nhìn xung quanh vừa mệt mỏi, vừa thấy sợ hãi. Cả người cô tê liệt, không cử động được, cô thấy mình như đang mê man vào cõi nào đó. Lúc đó Dương còn quá nhỏ để nhận ra việc gì đang xảy ra quanh mình, cô chỉ nhớ rõ nhất mùi thuốc sát trùng nồng nặc lúc ấy, với rất nhiều người mặc áo xanh xanh ni – lông như áo mưa và đeo khẩu trang mà cô chẳng biết là ai, thoáng nhìn thấy những túi máu đỏ treo bên trên đầu... Và Dương lịm đi, cho đến khi tỉnh lại thì mẹ đã ở bên cô rồi, ấm áp và dịu dàng, mặc dù ngực còn thấy đau.

Lớn lên, cô chỉ biết rằng mình đã từng trải qua một cuộc phẫu thuật, và giờ cô sống mạnh khỏe. Mẹ cũng tránh cho cô không đến viện, không phải ngửi mùi thuốc sát trùng, mặc dù thỉnh thoảng vẫn đi kiểm tra sức khỏe định kì nhưng đó là những cuộc kiểm tra đơn giản và nhanh chóng. Đôi khi, Dương thấy trong mơ những cảnh tượng mà cô đã từng trải qua trong phòng phẫu thuật với nhiều người đeo khẩu trang, và cô thấy máu. Dương sợ hãi khi phải nhớ lại. Nhưng đó với cô là những kí ức chớp vá, mờ lung, không rõ ràng... Cô vẫn đang vui vẻ, cố gắng sống thật mạnh khỏe, thật hạnh phúc, và tất nhiên hàng đêm vẫn mơ về những chàng hoàng tử mà cô thầm yêu trong những cuốn tiểu thuyết tình yêu, vẫn đến quán “Love Capuchino” để tìm một tách cà phê ngọt ngào nhiều bọt. Và Dương mỉm cười.

- Có đau không chị?- Một giọng nói cất lên làm Dương giật mình.

Dương nhìn xuống bắt gặp một ánh mắt thoáng chút sợ sệt của một cô gái đang nằm chờ hiến máu.

- Ủ, không sao đâu em ạ! – Dương nói mà hai tay cô nắm chặt vào nhau run run.

Cô y tá đến bên hai người, chuẩn bị các dụng cụ cần thiết. Cô nhẹ nhàng đưa mũi tiêm vào tay cô bạn sinh viên, máu từ từ được hút ra. Dương giật mình la lên, khiến cô bạn sinh viên bên cạnh cũng giật mình mà bất an theo Dương. Mùi thuốc sát trùng đâu đó lại xộc lên, máu... Dương chạy vội ra ngoài khiến mọi người trong phòng ngơ ngác, cô bạn sinh viên thì sợ hãi đến ngất lịm đi. Mọi người xôn xao, lo lắng.

Buổi chiều, sau khi kết thúc hiến máu đợt 1, cả đội tập trung lại kiểm điểm buổi làm việc đầu tiên. Chị Hạnh đứng dậy, gay gắt phê bình Dương:

- Thật thất vọng! Những nội quy trong công tác hiến máu và giúp đỡ người hiến máu chẳng phải em đã được phổ biến rất rõ sao? Em có biết hôm nay chỉ vì em mà cả phòng hiến máu xôn xao, người thì ngất, người thì lo lắng, mọi thứ lộn xộn hết cả lên.

Đây là lần đầu, nhưng em nên hiểu tâm lý có ảnh hưởng như thế nào tới người hiến máu. Có phải hiến 1, 2 giọt máu đâu. Với những bạn hiến máu lần đầu tiên như vậy, đáng ra em phải là người can đảm ơn các bạn ấy chứ. Chị không thể để em ở lại đội vì sự thiếu can đảm của em. Ngày mai em không cần đến làm việc nữa.

Dương lặng yên không nói, cho đến khi mọi người ra về hết. Ngọc từ từ đến bên cô:

- Tôi xin lỗi, lẽ ra tôi không nên đưa bà vào đó khi thiếu người.

- Không sao mà... Lỗi của tôi mà... - Dương nghẹn ngào, cố đùa cợt. – Mai bà già phải đi một mình, vất vả lắm đó!

- Bà già... về thôi, tôi chẳng quan tâm vất vả hay không. Bà đừng buồn. Chị ấy

măng cũng hơi nặng lời.

- Không đâu. Chị ấy nói đúng. Tôi không can đảm. Bà về trước đi.
- Có muốn qua “Love Capuchino” không? – Ngọc nhìn Dương buồn bã.
- Không, bà về đi. Tôi muốn một mình.

Ngọc đi khỏi, lúc này Dương mới thấy an tâm để khóc thật lớn. Cô nấc lên. Nước mắt giàn giụa. Dương chẳng nghĩ được gì. Chỉ thấy sao buồn đến thế! “Hoàng tử của em, anh có thấy không? Thất vọng lắm phải không anh?” Dương vẫn hay gọi những chàng hoàng tử trong mơ của cô mỗi khi cô buồn, nhưng không hiểu sao, trong đầu cô lúc này lại thoáng hiện lên hình ảnh rất đổi thân quen của người con trai đẹp đẽ, đeo ba-lô, kính trắng...

- Thật ngốc!

Dương ngược mắt lên nhìn. Trước mắt cô nhòe đi hình ảnh một anh chàng cao lớn, đẹp trai, khoác ba-lô lệch về một bên vai, kính trắng đang nhìn vào mình. Dương thấy mình đang mơ hay sao ấy, cô vẫn khóc, ngày một lớn, mọi thứ không đâu cứ choáng ngợp lấy tâm hồn cô. Lung tung. Vô định. Đến cái anh chàng đó trong mơ cũng nói cô: “Thật ngốc!”

Người ta thấy có một người con trai lặng yên ngồi xuống bên cạnh một cô gái đang khóc nức nở hết như một con mèo xấu xí. Chàng trai vẫn ngồi yên, còn cô gái vẫn khóc. Hình như cô gái không biết chàng trai đó đang bên cạnh. Cô vẫn cứ khóc. 6 giờ chiều ở sân trường Đại học, trời đã buông cái rèm đen phủ kín mít cả một vùng. Trong một góc khuất, nơi ghế đá của khu nhà A trường Đại học, cô gái vẫn khóc, không biết sẽ khóc đến bao giờ nữa. Chàng trai vẫn ngồi yên, yên lặng như một cái bóng.

Dương lau nước mắt. Đến lúc này cô mới cảm nhận thấy có một hơi thở nhẹ nhàng ngay bên cạnh, hơi thở ấy có lẽ lúc cô đang mãi mê khóc đã hòa chung vào với hơi thở của cô mà cô đã không nhận ra. Dương quay ra tìm kiếm hơi thở ấy. Vẫn lặng yên như một cái bóng, hoàng tử đã từng xuất hiện trong mơ của cô đã xuất hiện và đang ở ngay bên cạnh cô.

Dương giật mình đứng dậy. Không nói gì, một bàn tay kéo cô ngồi xuống.

Dương im lặng nhìn theo ánh mắt người con trai đang bên mình lúc này. Không khóc, không nói, nhưng trái tim thì đang thổn thức. Bàn tay cô vẫn nắm yên trong một bàn tay ai đó ấm áp.

Dương thấy tim mình bớt hiu quạnh, bớt cô đơn, bớt buồn. Có phải là do cô đã khóc thật nhiều? Hay một trái tim cũng ấm áp như một chút nắng vàng mong manh cuối thu cũng đang thổn thức như trái tim Dương. Dương thường thấy sự im lặng hay gắn liền với nỗi cô đơn và sợ hãi, nhưng sao bây giờ, với cô, im lặng lại ấm áp, lại thân thương đến thế.

Lòng Dương thấy nhẹ nhàng, bàn tay ai kia vẫn nắm chặt lấy tay Dương. Người ta vẫn thấy hai bóng người trên ghế đá, lặng yên trong từng hơi thở. Và tối đó, không có một tác phẩm nào được vẽ thêm trên giấy. Phải chăng chàng họa sĩ lãng du thích capuchino đã bỏ cuộc rồi sao?

Dương quyết định đi kiểm tra và tham gia hiến máu. Sau cái nắm tay thật chặt và đầy bất ngờ, cô biết “hoàng tử trong mơ” của cô muốn cô mạnh mẽ hơn. Cô không biết anh ấy đến với cô vì lý do gì, ngồi bên cô và nắm tay cô. Nhưng Dương vẫn thầm mơ mộng, vẫn thầm tưởng tượng, vì cô đoán “anh chàng oan gia” đã từng đâm vào cô bữa nọ đã có người yêu rồi. Chỉ là biến anh ấy thành hoàng tử và đặt vào trong những giấc mơ ngọt ngào mỗi đêm.

Dương vào phòng hiến máu, Ngọc bên cô, đặt bàn tay lên vai cô, vỗ vỗ nhẹ cho cô yên tâm. Dương thấy máu mình đi theo mũi kim tiêm và chảy vào túi. Sợ hãi, cô nắm chặt tay Ngọc, cô nhìn ra hướng khác.

Dương bắt gặp ánh mắt của “hoàng tử” đang nhìn cô, không phải, có thể là đang nhìn ai đó. Dương đảo mắt nhìn quanh trong phòng. “À, chị Hạnh. Chị ấy đang trong phòng. Thảo nào, anh ấy lại nhìn vào đây. Mình ngốc thật!” – Dương bật cười, khiến Ngọc ngạc nhiên và khẽ lay người cô. Dương đâu biết rằng, chàng “hoàng tử” vẫn chưa thôi nhìn vào trong phòng, mỉm cười hạnh phúc. Rồi quay ra, bước đi, miệng khẽ nhủ: “Em giỏi lắm, Dương ạ!”

Đợt hiến máu kéo dài gần một tháng ở nhiều khu vực đã kết thúc. Đội sinh viên trường bước vào những kế hoạch mới. Vài ngày nữa là lễ đón đoàn sinh viên và giáo viên người nước ngoài tới thăm trường theo chương trình đào tạo liên kết. Dương và mọi người chuẩn bị lễ đón tiếp với băng rôn tiếng anh, thảm đỏ, ban tiếp tân...

Dương tình nguyện tham gia trong đội đón tiếp mặc áo dài trắng và phục vụ ăn uống cho các vị đại biểu trong cuộc họp. Mọi người trong hội lao xao và vui vẻ. Dương cười quay sang phía Ngọc, thấy cô đang toe toét với cả đội:

- Này, bà già, mặc áo dài phải đi guốc nhỉ?

- Ủ, đúng đó. Chả lẽ mặc áo dài lại đi giày ba ta à? Chả khác gì ăn cháo uống bia. – Ngọc cười phá lên khiến Dương thấy ngại ngùng quá.

- Bà có đôi nào cao cao không? Tôi chợt nhớ ra là mình toàn đi giày búp bê thôi.

- Ủ, đó. Lát qua nhà tôi đi. Tôi chọn cho mấy đôi, tiện thể đi thuê áo dài luôn.

Ngày đón đại biểu cũng tới. Dương tới trường sớm hơn mọi khi. Cô tươi tắn trong tà áo dài, mái tóc đen buông xõa, trang điểm nhẹ nhàng. Má cô phớt hồng ánh lên niềm hân hoan trong trẻo dưới những tia nắng vàng ươm buổi sớm mai. Cô đoan trang, thanh lịch và nhẹ nhàng. Dương thỉnh thoảng lại ngắm mình trong chiếc gương nhỏ. Chưa bao giờ cô thấy mình đẹp thế! Đêm qua cô lại mơ thấy hoàng tử của mình, chàng đã đến bên cô, nhẹ như làn gió... Khi tỉnh dậy, Dương vẫn thấy tim mình xao động một niềm xúc cảm, một chút nhớ nhung mơ hồ về người con trai mà cô từng nghĩ là đã thuộc về một người khác và cô chỉ có thể gặp anh trong mơ.

Dương không xinh, bình thường như bao người con gái có một chút nhan sắc khác. Cô không cao, nhưng nhỏ nhắn và nhanh nhẹn, đôi chút rụt rè. Cô không trắng nhưng cô thấy mình khỏe mạnh. Cô yêu nhất đôi mắt mình, đôi mắt mà mẹ cô thường bảo nó là cả thế giới mơ mộng của cô. Nhìn vào đôi mắt ấy người ta thấy được sự ngây thơ, trong trẻo, lãng du.

Dương biết mình không phải là một công chúa xinh đẹp, cô đã từng có những năm tháng đi học luôn cảm thấy tự ti với các bạn, và cô chìm ngập trong những câu chuyện cổ tích về hoàng tử và công chúa. Đó là những ngày bé, khi cô vào cấp 3, Dương đọc nhiều tiểu thuyết tình yêu mộng mơ, khóc một mình và luôn mơ đến hoàng tử. Khi Dương nói cô gặp hoàng tử trong mơ, mẹ đã đưa Dương đến bác sĩ tâm lý. Nhưng bác sĩ nói Dương hoàn toàn khỏe mạnh, chỉ là tính cách hình thành nên con người cô. Mẹ cũng để cô tự do trong cái thế giới riêng của mình. Và Dương thấy hạnh phúc.

Đại học mở cho cô gái nhỏ một cánh cửa mới khi cô gặp Ngọc, cô bạn vui vẻ, tốt bụng luôn dành nhiều thời gian đưa cô đi chơi, tham gia các hoạt động ngoại khóa. Dương đã xếp các cuốn tiểu thuyết yêu thích của mình lên giá sách và cảm thấy mình tự tin và bận rộn hơn với những công tác xã hội. Ngày hôm nay, Dương thấy mình thay đổi nhiều, Dương thấy mình đẹp, đẹp lắm! “Có thể là một nàng công chúa trong gương!” – Cô cười, nụ cười đẹp như cầu vồng sau mưa với hàng bao gam màu của cuộc sống tươi đẹp, nhẹ nhàng với cô và khiến cô yêu cuộc đời này hơn.

- Bà già, ngồi đó mà cười. Đi lại vài bước tôi xem đã “chuẩn” chưa nào? – Ngọc đến bên Dương vẫn hấp tấp và vồn vã như mọi khi.

- Đó, bà xem. – Dương đi lại vài bước. – Nhưng sao hơi tức chân thì phải...

- Thì bà già có bao giờ đi guốc đâu mà đòi... Thế là ổn rồi. Phải đứng lâu đấy bà già, liệu mà chuẩn bị tinh thần đi nhé!

Ngọc cười khoái chí và kéo Dương đi tới chỗ của cả Đội.

Người ta thấy buổi sáng hôm ấy, có người còn đến sớm hơn Dương, dõi theo cô và chờ đợi cô.

Mười giờ sáng, khi cuộc họp ban lãnh đạo nhà trường vẫn đang diễn ra, Dương đi xuống sân và ngồi trên ghế đá. Ngọc thấy cô đứng lâu nên vào thay cô. Cô tháo guốc, ngồi xoa bóp chân. Thở dài và lặng lẽ, Dương thấy hơi mệt nhưng vui. Được làm việc chung với mọi người khiến cô năng động hơn.

Cô nhìn quanh sân. Không có ai. Dương để guốc xuống đất, bước chân trần ra giữa sân, hít một hơi dài, cô nhẹ nhàng, dịu dàng bước những bước nhẹ như bóng cô in trên sân. Dương xoay tròn, xoay tròn, tà áo dài trắng tung bay theo cô. Và người ta thấy một thiên thần nhỏ bé trong tà áo dài trắng, miệng cười xinh xắn, như đang nhảy múa trên sân, như đang chìm đắm trong cái thế giới đầy cổ tích của cô, và như đang tung cánh bay...

Tối đó, khi Dương mệt nhoài say ngủ, hoàng tử lại đến bên giấc mơ của cô và người ta thấy, không cần một ly capuchino, không cần một không gian bên lan can quán cà phê, vẫn có một chàng họa sĩ đeo kính trắng với cây bút chì nhỏ trong tay. Bên ánh đèn vàng le lói sát cửa sổ, mưa bay bay khiến gió se

lại, tâm hồn nghệ thuật của con người thỏa sức tung bay trên giấy. Những tác phẩm nghệ thuật mới ra đời... Một người con gái trong bóng áo dài sáng trong tựa một thiên thần. Tự tin khi yêu chính bản thân mình, đẹp đẽ trong chính đôi mắt của mình. “Áo dài ơi, em đẹp lắm!”

Cuối kì học đầu tiên của năm, Dương mãi mê với một đồng tiểu luận các môn, vừa phải ôn thi vấn đáp. Mệt nhưng Dương tự nhủ phải cố gắng. Không có thời gian đọc tiểu thuyết hay mơ mộng nữa. Dương ngủ muộn hơn. Giấc ngủ không trọn vẹn đầy mệt mỏi và lo lắng cho kì thi khiến chàng hoang tử trong mơ không đến thăm cô vào mỗi đêm nữa.

Sáng se lạnh, khoác thêm chiếc khăn vào cổ, Dương chạy như bay ra khỏi nhà và nhảy ngay lên xe Ngọc. Cô đến trường và vội vã vào hàng phô tô. Lần này thì cô đâm sầm vào một người. Dương như có kinh nghiệm hơn đợt trước, cô không cúi mặt mà ngẩng đầu vội nói xin lỗi một cách rõ ràng và nhìn vào đối phương.

- Em xin lỗi ạ. Em vội quá! Ơ...

Đứng trước mặt Dương lúc này vẫn là cái kính trắng quen thuộc, ba-lô đeo lệch một bên vai, cao lớn và đẹp trai. Dương ấp úng. Vẫn là anh! Nhưng sao lại là anh!

- Em không còn cúi gằm mặt như lần đầu nhỉ? – Giọng nói ấm áp vang lên, đôi mắt chàng trai nhìn vào Dương như muốn tìm ở cô một câu trả lời.

- Dạ, không hiểu sao... không hiểu sao em lại cứ đâm vào anh thế này... Em xin lỗi ạ!

- Thì đó... Em làm anh giật mình đấy...

- Em xin lỗi ạ... - Dương hấp tấp nói nhanh. Chưa bao giờ cô và anh đối diện nói chuyện với nhau như thế.

- Không thể xin lỗi là xong đâu. Capuchino không?

- Ơ...

- Coi như em đồng ý đi, được không?

- Dạ.

- Anh phải gặp thầy giáo một lúc nữa. Tầm 9 giờ anh đợi em ở sân trường, chỗ ghế đá có thiên thần đã từng nhảy múa nhé!

- Chỗ thiên thần đã từng nhảy múa... Ở... anh...

Trong lúc Dương còn ngẩn ngơ ấp úng thì chàng trai đã chạy nhanh về phía tòa nhà cao nhất trong trường Đại học. Dương vẫn chưa hiểu gì cả. Hay là cô không nhớ ra điều gì đó. Dù sao thì Dương vẫn phải làm cho xong việc của mình đã.

Cô in bài xong và đem bài tiểu luận tới nộp cho thầy giáo. Cô nói với Ngọc là mình có việc, bảo Ngọc về trước, cô sẽ tự bắt xe buýt về sau. Rồi cô tìm một cái ghế đá đợi anh chàng đã hẹn cô lúc 9 giờ. Trên ghế đá, cô nhớ tới lời anh chàng kia nói tới “chỗ thiên thần đã từng nhảy múa” – “là chỗ nào nhỉ?” “Thiên thần mà nhảy múa ư? Thiên thần làm gì có thật mà nhảy múa ở sân trường này chứ? Hóa ra anh chàng này cũng mơ mộng giống mình?” Dương tủm tỉm cười.

Rồi cô giật mình sực nhớ ra điều gì đó. Nhìn ra phía sân trường đầy nắng và hơi gió lạnh, Dương chợt nhớ ra, lần cô mặc áo dài trắng... Dương lè lưỡi, thấy mình ôi sao ngốc nghếch quá! Rồi cô lại cười bởi chính sự ngốc nghếch trẻ con ấy. Cô đảo mắt nhìn khắp nơi, chín giờ hơn rồi nhưng chưa thấy anh chàng đó đâu. Rồi xa xa bóng dáng quen thuộc ấy lại xuất hiện.

- Sao em lại ngồi đây? Làm anh cứ đứng ở chỗ kia...

- Vì ghế đá này con trống mà?

- Nhưng đây đâu phải...

- Không phải chỗ “thiên thần nhảy múa” hả anh? – Dương vừa tỏ vẻ ngạc nhiên, vừa cười.

- Đi nào.

Rồi một lúc sau. Dương đã ngồi sau xe của chàng hoàng tử mà đã rất nhiều

lần đến gặp cô trong mơ. Dù là hơi ngốc nghếch một chút, nhưng điều đó chỉ có mỗi Dương biết, và nó làm cô hạnh phúc. Thế là đủ!

Xe dừng trước cửa quán “Love Capuchino”. Dương vội nói:

- Em vẫn thường đến quán này.

- Vậy ư? Anh cũng vậy.

Người phục vụ nhận ra hai vị khách quen. Anh không nói gì, chỉ mỉm cười chào họ và bưng ra hai ly Capuchino.

- Anh cũng uống Capuchino?

- Tất nhiên.

Dương nhấp một ngụm cà phê, đưa mắt nhìn quanh, tránh ánh mắt của anh chàng ngồi đối diện. Cô không nói và cũng không biết phải bắt đầu từ đâu.

- Anh hay đến đây vì có một người cũng hay đến. Anh thấy có nhiều điều thú vị ở quán này.

- Vậy ạ.

- Sao em không hỏi có gì thú vị?

- Em...cũng không biết nữa... - Dương ngập ngừng.

Một lát, anh phục vụ bê ra một cái bánh kem nhỏ, vui vẻ hỏi chàng trai:

- Vẫn chỗ cũ bên ban công, nhưng hôm nay anh không vẽ nữa à?

- Vẽ ư? – Dương ngạc nhiên nhìn anh phục vụ, rồi quay lại phía chàng trai.

Anh phục vụ đi khuất, Dương nhìn anh chàng đối diện.

- Anh hay vẽ ở đây à?

- Ừ, bất cứ khi nào anh vui. Anh đều đến đây vẽ.

- Sao hôm nay anh không vẽ? Vì anh không vui à?

Dương thấy anh chàng không nói gì, chỉ cười, cô cúi mặt xấu hổ và ngượng ngùng:

- Hình như em hỏi nhiều rồi.

- Không sao. À, anh nhớ ra là có việc phải đi. Hôm nay anh mời. Chào em nhé!

Chưa kịp để Dương hết ngạc nhiên, chàng trai bước vội ra khỏi cửa. Dương thấy một chút lạc lõng, một chút xấu hổ, một chút buồn, một chút tiếc nuối... Cô đứng dậy nhìn theo bóng chàng hoàng tử của mình. Người phục vụ tiến bên cô và đưa cho cô một tập giấy được kẹp gọn gàng. Anh phục vụ không nói gì, chỉ cười và ra hiệu bảo cô mở ra xem. Dương nhẹ nhàng lật giở từng tờ giấy.

“Ngày mưa, anh nhìn thấy em...nhưng em lại không thấy anh...Nụ cười em làm anh thấy ấm áp...và anh quyết định....Sẽ vẽ một câu chuyện mà em làm nhân vật chính...Anh sẽ không ngừng vẽ...và sẽ tiếp tục vẽ...Một nàng công chúa của riêng anh!”

Dương tiếp tục giở sang trang thứ hai. Tay cô run run...

Một bức tranh vẽ một người con gái với dáng vẻ lúng túng, vội vàng, đang cúi đầu trước một anh chàng cao lớn. Mái tóc cô rối bù bởi một sự hấp tấp nào đó, cái đầu cúi rạp xuống đầy xấu hổ, hai tay buông thõng. Anh chàng vẫn kiêu ngạo đứng yên. Một dòng chữ ghi bên dưới: “Ngày đầu tiên của chúng mình, thế đấy em nhỉ...”

Trang thứ hai:

“Love capuchino” – với hình ảnh một người con gái mái tóc buông thẳng ngang lưng nữ tính, tay phải nâng ly cà phê lên gần miệng, ánh mắt đang tìm khung cửa sổ và nhìn xa xăm vào miền không gian bên ngoài mưa đang nhỏ giọt...

Rồi trang thứ ba:

Một cô gái với mái tóc buộc cao năng động, mỉm cười vui vẻ đầy nhiệt thành trước bàn hiến máu.

Rồi trang thứ tư, thứ năm...

Cô gái đó đang nằm hiến máu, khuôn mặt lo lắng, tay nắm chặt tay người bạn bên cạnh. Xa xa một chàng trai đang nhìn cô, mỉm cười và thầm nhủ: “Em giỏi lắm, Dương ạ!”

Một cô gái trong sáng với tà áo dài đang xoay tròn trên sân với đôi chân trần: “Áo dài ơi, em đẹp lắm!”

...

Nước mắt Dương rơi trên từng trang giấy. Càng lật giở từng trang giấy, cô càng trào dâng một niềm hạnh phúc. Cô cười, cô nức lên, cô khóc như một đứa trẻ...Dương vỡ òa trong niềm vui sướng vì cảm động, vì hoàng tử có thật trên đời này và đã đến với cô. Dương cũng không quan tâm có bao nhiêu ánh mắt trong quán đang nhìn vào cô lúc này. Cô thấy vui, một niềm vui mông lung khó tả. Hạnh phúc! Có nhiều điều để nói về hạnh phúc. Cô biết! Chờ đợi và hi vọng? Tình yêu đơn phương được đáp trả? Không, với Dương những điều đó đều không phải, đó là “Giấc mơ có thật!”

Lật giở đến cuối tập giấy, cô run run nhìn vào dòng chữ: “Sáng mai, hoàng tử muốn gặp em ở chỗ “thiên thần đã từng nhảy múa”.

Gấp cuốn tập, Dương đi nhanh ra khỏi quán, gọi người phục vụ và hỏi, ai đó đã gửi cho cô cuốn tập. Nhưng cô nhận được cái lắc đầu của người phục vụ. Dương về nhà, trong lòng hân hoan. Cô ngắm đi ngắm lại những bức tranh vẽ. Cô nhớ đến anh chàng đẹp trai người cô đắm vào lần đầu tiên; người đến bên an ủi, không nói một lời nào và chỉ nắm tay cô thật chặt khi cô khóc; người đã nhìn cô trong phòng hiến máu chứ không phải ai khác; người cũng hay đến “Love capuchino”, cũng uống capuchino giống cô; người ngắm cô khi cô mặc áo dài; người hay đến quán và vẽ những bức tranh này... Dương cười, thật hạnh phúc.

Sáng, Dương mang theo tập vẽ đến trường, ngồi trên ghế đá gần chỗ hẹn. Lần này thì cô đã ngồi đúng chỗ. Và hoàng tử của cô đã đến, mang theo một chiếc

hộp to màu đỏ.

- Chào em, công chúa!

- Của anh phải không? – Dương ngần ngợ đưa cuốn tập cho anh chàng.

Chàng trai nâng cuốn tập từ tay Dương, hai người ngồi xuống ghế. Im lặng. Như một lần nào đó. Chàng hoàng tử nắm lấy tay cô công chúa của chàng. Cô gái lặng yên. Không khóc. Hơi thở nhẹ nhẹ và đôi tay hơi run. Trái tim quá nhiều lần thổn thức và lần này cũng vậy, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

- Lần đầu tiên gặp anh, cũng hợp với “Đội máu”, em đã nghĩ anh với chị Hạnh...khi chị ấy khoác tay anh... - Dương ngập ngừng.

- Hạnh trêu anh thôi, ngoài công việc ra chị ấy luôn nghịch ngợm như vậy.

Im lặng.

- Anh biết không? Em thường gặp hoàng tử của em trong mơ đấy!

- Vậy ư?

- Anh không thấy chuyện đó rất nực cười à?

- Một chút, nhưng với anh nó không quan trọng, nếu như điều đó làm em vui và giấc ngủ của em được bình yên.

Dương nhìn anh. Đôi mắt Dương ngấn nước.

- Đừng khóc, Dương. Anh đã muốn nói với em câu đó khi lần đầu thấy em khóc. Nhưng thực sự anh không biết phải làm gì lúc đó, anh nghĩ ngồi bên cạnh em sẽ tốt hơn...

- Không sao anh. Nhờ anh mà em mới quyết định đi hiến máu, vì thế em mới nhận ra mình cần mạnh mẽ hơn để đối diện với nỗi sợ hãi như thế nào.

- Giờ em có thấy sợ không?

- Em thấy hạnh phúc. – Nước mắt Dương rơi xuống.

Chàng hoàng tử lấy tay lau nước mắt cho cô, nhẹ nhàng, dịu dàng và vô cùng ấm áp. Dương nắm lấy tay anh.

- Anh Nguyên!

- Đây là lần đầu tiên em gọi tên anh.

- Vâng, chúng mình nhìn nhau mà chả dám nói với nhau điều gì.

- Anh thấy tên anh đẹp hơn khi em gọi. Dương này!

- Dạ!

Nguyên quỳ xuống, mở chiếc hộp. Một đôi giày búp bê bằng vải rất xinh xắn. Đôi giày thiết kế đơn giản nhưng dịu dàng với màu đỏ chấm bi, có nơ phía trên. Dương nhìn đôi giày với một sức thu hút lạ kì.

- Hoàng tử trong truyện luôn chọn công chúa của mình bằng việc thử giày. Em có muốn thử đôi giày công chúa này không?

- Em có thể sao?

- Tất nhiên.

Dương xỏ đôi giày vào chân. Đôi giày vừa vặn với đôi chân cô.

- Anh thấy em không thoải mái khi đi guốc cao, mà cũng không thể để em đi chân trần mà nhảy múa được, thế nên... - Nguyên nhìn Dương cười trêu mếu.
– Dương, anh đã luôn dõi theo em. Và anh hi vọng em hãy đi đôi giày công chúa này và cùng anh đi đến bất cứ nơi nào em muốn.

Im lặng. Nhưng người ta thấy cô gái đang đi đôi giày đỏ ôm chầm lấy chàng hoàng tử của cô, thật chặt, thật ấm áp. Năng làm rực rỡ hơn nụ hôn của câu chuyện cổ tích thời hiện đại mà hai nhân vật chính dành cho nhau.

- Có những khi em tự hỏi, anh đến từ đâu, tại sao lại đến bên một người bình thường như em mà không phải bao cô gái xuất sắc hơn em đến hàng nghìn

lần...

- Anh đến từ thế giới cổ tích. Anh đến với em vì “Anh yêu em!” – công chúa của anh.